

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Iadului
îi era frică
de Mama

HORIA
DULVAC

Cuprins

eram fericit/ toți/ îmi citeau conținutul	5
programul de inocentizare subversivă	7
corăbii îndopate cu regrete	10
pur și simplu/ așa se petreceau lucrurile.....	12
pântecul mamei de pământ/ ziceai că e mâncare gătită.....	14
călăul se plictisise	17
trupuri de rezervă capricioase.....	19
copiii de azi sunt chimio/ luminescenți.....	21
Mama îmi pusese mâna la ochi dar era prea târziu văzusem.....	23
iadului îi era frică de Mama.....	25
femeia cu mâna amputată indica ora/ opt și jumătate	27
Mama și pământul plat.....	29
bunicul nu se săturase de gesturi	31
tăvița cu nisip din deșertul ierihonului.....	32

un buton grosolan inadecvat și roșu.....	34
(mie mi s-a părut întotdeauna/ o formulare ridicolă)	36
gafa să salvez specia	37
plin de recunoștință legitim.....	39
ușor iresponsabil	41
<i>uuu</i>	43
habar n-avea ce scump o să plătească	45
funcționez cu mari pierderi	46
ficatul meu plecat la Suceava	48
imediat ce ajungeau acasă spectatorii/ se futeau adică făceau dragoste...	50
aș putea încropi pe loc o explicație	52
Mama iubea maimuțicile/ neajutorate	53
nu știam cât de scump voi plăti	55
oamenii fericiți au fețe verzi ce dacă.....	57
Doamne ferește să strănute vreo groapă.....	60
(n-am spus nimănui asta).....	64
postfață.....	67

Editura Cartea Românească este o marcă a Uniunii Scriitorilor din România,
administrată de Grupul Editorial ART.

© Grupul Editorial ART, 2022, pentru prezenta ediție

Coordonator colecție: Călin Vlasie
Redactare: Mihók Tamás
Corectură: Alina Neculachi
Tehnoredactare: Andrei Socolcan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DULVAC, HORIA

Iadului îi era frică de Mama / Horia Dulvac. – București:
Cartea Românească, 2022
ISBN 978-973-23-3404-1

821.135.1

eram fericit toți îmi citeau conținutul

nu mai puteam fără să fiu
privit
și mă mulțumeam cu puțină memorie

pluteam pe pereții bisericii
ca balerina care se dezbrăca
în stiloul
umplut cu ulei
de natură necunoscută
(mi l-a arătat
în cârciumă bărbatul acela de geniu)

eram curajos
cu citoplasmă naivă
prin târg se spuneau despre mine
cuvinte
că sunt bogat și naiv dar mai ales
burlac umplut cu
fapte grase

dar eu eram fraier ieșeam păgubit
toți mă iubeau așa fusesem
de mic
cel mai ne
ajutorat
din lăntișorul trofic

îngenuncheau eu le dăruiam
milă mărunță
o tocasem pe altar ca pâinica
ajungeam la toți ba chiar rămâneam
și firimituri vreo douăzeci
de coșuri

în plus eram fericit
toți
îmi citeau conținutul

programul de inocentizare subversivă

Geppetto se numea Tata murise
stând pe scaun
dar i-a rămas
cuta frunții îngrijorate

ce făcea el meșterea
păpușile cu suflet
îl scotea el putrezea primul

chiureta intestine
vise stricăcioase
apoi arunca
bandajele murdare
de dorințe într-un incinerator
din tablă zincată

sufletul ardea cel mai bine căci era impregnat
cu distilate superioare
(dacă ar fi aflat
guvernele
ne-ar fi extras tuturor
acest
combustibil prețioasă resursă)

după aceea punea trupurile
eviscerate
la uscat
adică lăsa zeii eolieni să-și facă

ne ținea atârnați până când uitam
ce nume
purtam fiecare
(ca peștii afumați pe care i-am văzut odată
în Deltă înșirați pe sfoară
bănuisem
încă de atunci că fuseseră extirpați
de memorie)

Geppetto se numea îi plăcea
la nebunie să ne scape
de suflet de infecție
dar nu mai vedea bine

se ștergea la ochi spârgea
lumea în așchii ne puteam răni
în ele
noi continuam să legănăm pe sârmă
deshidratate iluzii
(nu știam pe atunci că pixelii sunt
o revoluție
a diversității)

ne zbenguiam trupurile ca niște peștișori
Tata ne spunea
— stați acolo pe sârmă
apoi își potrivea ochelarii
ne căptușea cu cârpe uscate

degeaba noi tot
sângeram după una și alta
păcatele noastre

păream vii și frumoși mai ales după
ce el
ne așeza în vitrină dar avusese grijă
să apese
butonul ascuns instalase
programul
de inocentizare subversivă